

Ксенія Воловик

(17р., «Українсько-Американський ліцей», м. Дніпропетровськ)

Три дні солдата

День перший

І день був. Пекло. Крики. Кров. Багато крові. Шалені очі.

Кожний з нас рятує країну – незалежну за законом і сильну нашою силою. ...Куди поїхати після війни – Карпати, Одеса? Мої думки перебиває постріл. За ним ще один. Ще один. Від несподіванки я припав до першого побаченого прикриття. Це був, як виявилось, стовп. Звісно, він повністю мене не закривав, але все одно стало спокійніше. А потім я побачив Микиту. Мій друг і колега, з ним я з перших днів війни, він рятував мене безліч разів. Хотілося, щоб усе було зйомками фільму, щоб за мить усі зупинилися, щоб Микита розплющив очі, а помічник режисера сказав: «Дубль два знято!».

Біль різонув по душі! Я, Андрій Хоменко, не зміг врятувати друга від ворожої кулі! Хотілося крича-а-а-ати!!! Але сильна рука командира лягла на плече. Твердим голосом він сказав: «Не время кричать, когда к твоей голове приставили автомат. Надо сражаться, чтобы смерть твоего друга не была напрасной. За нами – наш народ».

Я згадав, як довго звикав до постійної присутності смерті. За три місяці більш-менш пристосувався. Але все ще не знаю, як жити потім з тим, що перейшов межу. Моя душа зламана – я вбиваю людей. Де Я? Хто Я? Дзвінки рідних нагадували мені, що я все ще живий.

...Надходила ніч. І хоч війна до ранку не чекає, я завжди чекав ночі. Саме тоді я міг знову відчутти запах волосся своєї коханої Каті, порозважатися з молодшим братом Петром, відпочити спогадами про домашній за-тишок. Вимучений втраатою і розпачем, я заплющив очі і забувся...

День другий

Ранок розбудив мене пострілами. Знову я мав стріляти і вбивати, щоб захищати свою Батьківщину, свою Батьківщину. О! «Гради». Дим. Страх. Вибух! Мене і ще чотирьох відкинуло від місця, де стояли. Максим на землі!? Слава Богу, живий! Ми підвели Максима, довели до меднамету, поклали на кушетку, і, як завжди мила і доброзичлива, Надя оглянула солдата. В її очах було стільки ніжності й суму, що наймужніший і найзапекліший розчулювався. Надія приїхала недавно. Щоб рятувати свого

коханого. Але він помер ще до її приїзду. Вона карає себе і в кожного пораненого вкладає життя, яке не встигла розділити з Ним. І тепер вона – наш янгол-берегиня, що рятує від усього. Крім долі.

Оборона села тривала цілий день. Ми були виснажені, але ніхто не виявляв втоми. Кожен знав, що слабкість – головний ворог солдата. Через біль і втому стояли до останнього. А вночі мені наснився дивовижний сон. У ньому була вся моя родина: буркітливий батько, красива і лагідна мама, менший брат – веселий бешкетун Петро. І, звичайно, моя найкраща кохана, моя Катруся. У сні я бачив наш садок, бігав пес, шуміли яблуні, а ми про щось розмовляли... Я цілував Катрусю. А мати, як завжди, тривожно і голубливо дивилася на нас. І погляд батька, коли я вже був за порогом...

День третій

...Цей дивний сон перервав вигук командира. Сьогодні день, коли ми могли зателефонувати рідним. Але були серед нас і ті, хто ніколи нікому не дзвонив. Я набрав номер мами. Яка радість – мамин голос! Я на відстані відчував страх, з яким вона брала слухавку. Хто не воював, той не знає, як рідний голос наснажує, повертає любов, віру і надію. Мама довго плакала, говорила, як любить, сумує. Господи, як же сумував я! Катя, виявилось, теж прийшла. Говорив з кожним по хвилині, але час стиснувся до секунди. Я не міг відірватися від голосу коханої, сміху брата, настанов батька.

Обстріл був шаленим! Підкошені кулями падали і зліва, і справа. Забирали тих, кого можна було забрати. Я ніколи не міг пройти повз лежачого на землі, зупинявся, надавав першу допомогу, відтягував у безпечніше місце, щоб не втратити шансу на життя. Ось я підбіг до пораненого, але чомусь запекло біля серця, я не встиг злякатися, відчув спокій і зрозумів, що помираю. Я згадав погляди найдорожчих людей, тоді, зі сну. Останнє, що промайнуло у свідомості: «Життя – тобі, моя Україно, я вже ніколи не повернусь, але ти будеш щаслива...».

Через чотири роки

- Бабусю, а хто це в садку?
- Де?
- На оцій фотографії.
- Це я, це дідусь, це – твій тато, мій синочок, теж Андрій, а це твоя мама Катя.
- А чому вони не приїхали на мій день народження і нічого мені не подарували?
- Вони подарували тобі найдорожче – життя.

